A°. 1838. **SURINAAMSCHE COURANT.** N°. 20.

DONDERDAG, DEN 8sten MAART.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 Maart* 1838.

Alzoo de navolgende Personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven, te weten:

JAN FREDRIK NORA, voor de Slavin *Louisa Petronella Nora*; hem in eigendom toebehoorende.

GEERTRUIDA PETRONELLA van BREDERODE, voor de Slaven *Katrijntje Francina*, *Louisa Susanna*, *Jan Lodewijk* en *Henry*; haar in eigendom toebehoorende.

SABANA van FEREIRA, als Straatvoogdesse over- en voor den Slaaf *George*.

DANIEL GEORGE NEIJ qq. MARIA van JAN WILLEM BOON, voor den Slaaf *Martinus*; haar in eigendom toebehoorende.

ANGELICA van SAMUEL van HEIJSVLIEDT qq. den Boedel S. van HEIJSVLIEDT, voor den Slaaf *Willem*; gemelden Boedel in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

De CURATOR en WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, zal op *HEDEN* des namiddags om 4 uren, publiek doen verkoopen:

De GOEDEREN van den *desolaten* Boedel WILLIAM POLLACK, en een *KWESTIEUS VAT BIER*; — voor welke beiden waarschijnlijk geene Crediteuren zullen kunnen worden opgeroepen, uithoofde van de geringheid van het provenu welk dezelve zullen opbrengen.

Paramaribo, *den* 8 *Maart* 1838.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Kapt. J. J. BROUWER, presenteert te Koop *à contant*, diverse overgebleven GOEDEREN, volgens *factuur prijs*. (10890)

(10121) Op den 15den Maart e. k., 's namiddags de klokke 4 uur, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op Vendu worden verkocht:

De PLANTAGIE *FRIDERICISGIFT*, in *Saramacca*, met deszelfs BEPOTINGEN, BEPLANTINGEN en GEBOUWEN, ingevolge daarvan geformeerde Inventaris.

Voorts een *Zes-Riems* TENT-CORJAAL, eene LASTDRAGER en eenige losse GOEDEREN van gemelde Plantagie afkomstig.

Alsmede: VIER EN ZESTIG koppen *SLAVEN*, aankomende Mevrouw de Weduwe W. W. B. RAVEN geb. BEELDSNIJDER, op voormelde Plantagie gewerkt hebbende.

Zullende de Koop-conditien en de inventaris der Plantagie, *acht* dagen vóór den verkoopdag, ten Kantore van den Vendumeesten ter visie liggen.

Paramaribo, *den 28 Februarij 1838.*
H. A. BUHR qq.
A. ADOLF GEHRELS qq.

NIEUWSTIJDINGEN.

(*Uittreksels uit de* Nederlandsche Dagbladen *tot en met den* 6 *Januarij* 1838.)

Duitsche Berigten.

Uit Triëst wordt het volgende geschreven:

Kapitein *Frans Zenoovich*, die de stoomboot van het Oostenrijksche Lloyd, *de Lodewijk*, *Aartshertog van Oostenrijk*, kommandeert, geeft in eenen brief van den 15den November 1837, uit Konstantinopel, berigt van de volgende gebeurtenis, die zoo veel verwondering als verontwaardiging baart.

»Den 10den dier maand, ten zeven ure des avonds, verliet die Kapitein de reede van Syra, en den volgenden morgen, omstreeks drie ure, bevond hij zich in het kanaal van Seco, parallel met Kaap Blanco opvarende, toen hij, bij eenen helderen maneschijn, op eenen afstand van omtrent vier mijlen, eene stoomboot gewaar werd, die koers zette naar het Z. Z. W., terwijl *de Lodewijk* N. N. Oostwaarts stevende, zoodat de ontwaarde boot in het N. O. aan zijne regter zijde bleef.

De kalmte, beide van zee en wind en het helder licht der maan verporloofden aan de passagiers zich op het dek te plaatsen, tot het beschouwen van de andere stoomboot, die gedurig meer naderde, maar die, toen zij zich parallel met den *Lodewijk* bevond, hare rigting veranderde en met haren achtersteven tegen het midden van den *Lodewijk* gewend, op denzelven aankwam. Kapitein *Zenoovich* merkte deze onregelmatige maneeuvre dadelijk op; sloeg terstond de hand zelf aan het roer en stuurde de boot westwaarts, om de botsing, die plaats kon grijpen, te vermijden.

Maar de stoomboot, die kwam aanzetten en die hij herkende als den *Dante* van de Fransche marine, stuwde met al het geweld van haar stoomwerktuig, van 160 paardenkrachten, op de regter zijde van den achtersteven van den *Lodewijk*, en bleef, zonder de werking van haren stoom in het minst te temperen, voortgaan, met het zelfde geweld te beschadigen. Noch het aanhoudend geroep van den kapitein en van de ekwipaadje, noch dat van de passagiers, vermogten den gang van het Fransche vaartuig te stuiten, zoodat de passagiers, hunne verontwaardiging niet langer kunnende bedwingen, reeds naar hunne wapenen grepen, om wraak over zulk eene handelwijze te nemen, en dat Kapitein *Zenoovich* al zijn beleid behoefde, om hen weder tot bedaren te brengen. De schade, welke de *Lodewijk* bekomen heeft, beloopt eenige duizende guldens, maar het nadeel, hetwelk de zaak aan de maatschappij kan toebrengen, is nog oneindig hooger te stellen. Kapitein *Zenoovich* heeft zijn proces-verbaal bij den Oostenrijkschen consul-generaal te Smirna ingediend, en de maatschappij verwacht alzoo eene stellige beslissing, waar zij regt zal hebben te zoeken.

— Men schrijft uit Keulen het volgende:

»Voor eenige dagen is alhier eene kleine rooverbende ontdekt, en thans zijn de laatste dezer helden gearresteerd. Sedert eenen geruimen tijd werd hier zoo wel bij dag als bij nacht gestolen, hetgeen echter zoo bedekt geschiedde, dat de policie, ondanks alle aangewende moeite, de dieven niet ontdekken konde. Den 5den December 1837, ziet de tolbeambte aan de Serverinspoort, waardoor men naar Bonn en Frankfort gaat, eenige jonge lieden van het glacis naar beneden in de walgracht klimmen; dit verwondert den man; hij zegt zulks aan den onderofficier, men onderzoekt, vindt den wal aldaar ondermijnd, en in het hol zat een jong mensch van 18 tot 20 jaren, te midden onder eenige menigte van zijden en katoenen kleedingstukken, hammen, koper, zilver en vele andere goederen. De jongeling schrikt en bekent, dat zij, elf in getal zijnde, reeds eenen geruimen tijd dit handwerk gedreven hadden, dat zij zich nu wilden vestigen (*constituiren*), om hun *metier* meer uit te breiden, en hunne werkzaamheden meer in het *groot* te beginnen. De 10 overigen werden daarop met hunnen twintigjarigen hoofdman gearresteerd. Een van deze jeugdige dieven, een knaap van 14 of 16 jaren, is de zoon van een tolbeambte alhier, die, zoo als men zegt, dezelfde is, welke den sluiphoek ontdekt heeft, en alzoo, als eenen anderen *Brutus*, zijnen eigenen zoon in de handen der regters heeft overgeleverd.”

— Uit Konstantinopel meldt men:

De prachtige paarden, welke de Keizer van Oostenrijk aan den Sultan ten geschenke heeft gezonden, zijn voor eenige dagen alhier aangekomen en aan Z. H. aangeboden, die zijn genoegen daarover heeft te kennen gegeven, en de beide Oostenrijksche officieren, die dezelve hebben aangeboden, met geschenken heeft vereerd.

Uit Göttingen wordt het volgende geschreven:

Wij hebben hier gisteren eenen onstuimigen dag gehad. Een aantal studenten, gevolgd door een nog grooter aantal nieuwsgierigen, had zich begeven naar het huis van den Hoogleeraar Grim, om hem de hulde van een vivat te brengen. Sommige der dragonderofficieren, die dezen troep ontmoetten, hadden van denzelven eenige beleedigingen te verduren, en eene patrouille dragonders, waarvan een zich verstoutte zich te midden van den studenten-hoop te wagen, zag zich niet beter behandeld. De dragonders hieuwen er dadelijk op in, dreven de studenten, die zulks niet schenen verwacht te hebben, dadelijk uit een, verwondden sommigen van dezelve, haalden hen zelfs uit de huizen, in welke zij eene toevlugt zochten en voerden hen gevankelijk naar het akademie-gebouw. De rust is thans hersteld en de hier liggende dragonders hebben de versterking van eenige manschappen uit de lijfwacht ontvangen.

MENGELINGEN.

De gestrafte Kunstenaars-trots.

GUADAGNI was een der uitmuntendste zangers van Italie, en bragt elk in verrukking door de liefelijkheid zijner stem. De Natuur scheen dit slagtoffer der in dat land toenmaals heerschende verminking daardoor schadeloos gesteld te hebben, dat zij dezen heerlijken zanger niet alleen eene zuivere buigzame stem, maar ook een bevallig voorkomen, een zeldzaam geheugen en daarbij in alles, wat hij verrigtte, eene bewonderenswaardige vaardigheid geschonken had. Het gansche kunstlievende Europa trachtte, het kostte wat het wilde, den zanger te hooren. Er zijn weinige kunstenaars, die in zulk eenen graad van volkomenheid, gaven van zoo verschillenden aard in zich vereenigen; want GUADAGNI was zanger, schouwspeler en declamator tevens. Uit achting voor 's mans kunsttalent, componeerde GLUCK zijnen Orpheus, en men zegt, dat deze groote componist de muzijk ver beneden het gezang van GUADAGNI stelde, omdat hij zulke hemelsche toonen deed hooren, dat men naar de muzijk niet luisterde. Hij sprak verscheidene talen met eene zeldzame vlugheid; hij had zich eenen geruimen tijd te Londen opgehouden, en sprak het Engelsch zoo vlug, dat, na zijnen terugkeer in Italie, Engelschen, die hem niet kenden, den Italiaan, als hunnen landsman begroetten. Het is jammer, dat zulke zeldzame gaven door vele gebreken werden verduisterd, die hem zoo menige onaangenaamheid berokkend hebben, en zonder welke hij, hoogstwaarschijnlijk, een zoo welgesteld man zou geworden zijn, als hij buiten twijfel een uitstekend, ja de eerste kunstzanger van zijnen tijd was.

GUADAGNI bezat eenen ondragelijken hoogmoed, moest altijd de keurigste en lekkerste spijzen op zijne tafel hebben, en spreidde eene pracht ten toon, als slechts eenen vorst betaamde.

PHILIPPUS, hertog van Parma, in wiens hoofdstad GUADAGNI zich toenmaals ophield, kwam eens in de noodzakelijkheid, hem wegens pligtverzuim te bestraffen.

GUADAGNI zong namelijk in de Opera te Parma, toen de eigenzinnige zanger, onder voorwendsel, dat hij zich niet wel bevond, op ééns zoo nalatig werd in zang en spel, dat deze plotselijke verandering, zoowel bij het hof als bij het publiek, zoo zeer in het oog liep, dat de Hertog hem bij zich ontbood, en den zanger, wien hij eene aanzienlijke jaarwedde gaf, eenige verwijten deed wegens deze nalatigheid in de uitoefening van zijne kunst; te meer, omdat er juist op dat tijdstip aan het hof van PHILIPPUS zich twee Fransche Prinsen bevonden, in wier tegenwoordigheid hij de buitengewone talenten des zangers geprezen, en hun veel genoegen voorspeld had. GUADAGNI verontschuldigde zich, met pijn in de keel voor te wenden, die hem sedert eenigen tijd in het zingen hinderde, echter beloofde hij het beter te zullen maken, wanneer hij eenige dagen rust zou genoten hebben. PHILIPPUS stond hem zes dagen toe, en zond hem zijnen lijfarts. Doch na verloop van den bestemden tijd zong hij niets beter; want hij had zich voorgenomen, den beiden genoemden Prinsen het genot van zijne talenten ten eenemale te onthouden, omdat zij zich spotternijen over zijne prachtige leefwijs en over andere zaken, hem betreffende, veroorloofd hadden. De Hertog hield nogmaals bij hem aan, en verzocht hem, dat hij zijne kunst zou toonen, zoo als men met regt van hem verwachten mogt. GUADAGNI nam nu het gure jaargetijde tot voorwendsel, dat hem van zijne stem beroofde, zoodra hij het tooneel betrad; weshalve het hem ondoenlijk was, het verlangen des Hertogs te bevredigen, zoo lang deze hindernis bestond.

In dit geval bleef er voor de langmoedigheid van den teleurgestelden Vorst niets anders over, dan in eene warm gestookte zaal van zijn paleis een concert te geven, waarin GUADAGNI zou zingen. Toen deze vernomen had, dat de vreemde gasten van den Hertog er bij tegenwoordig zouden zijn, ging hij op den dag, dat het concert moest gegeven worden, ter jagt, en keerde eerst tegen den volgenden morgen huiswaarts; hij verontschuldigde zich bij den Hertog, met te zeggen, dat hij, den vorigen avond niet in de stad had kunnen komen, uithoofde, dat de poort reeds gesloten was. De Hertog, op het hoogst verstoord, liet hem in de gevangenis brengen, en gaf bevel, om hem acht dagen lang niets dan water en brood te geven. Dit had de wederspannige zanger niet verwacht, en zijn gekrenkte hoogmoed bragt hem bijna tot vertwijfeling. In zijne droefgeestigheid verzocht hij allen, die hem kwamen bezoeken, om hunne voorspraak bij den Hertog, wien hij door zijne vrienden aan het verstand liet brengen, dat hij, door deze onthouding van voedzame spijs, ligt in het geval konde geraken, zijne stem geheel te verliezen, in welk geval hij den Hertog voor die daad, welke in gansch Italie zou bekend worden, verantwoordelijk stelde.

„Het zij zoo," zeide de Hertog, die, voor het gedrag van GUADAGNI te zijnen opzigte gebelgd, heimelijk nog eene andere straf bedacht, terwijl hij aan de voorspraak van deszelfs vrienden het oor scheen te leenen.

Op den zesden dag zijner gevangenis werd, op den middag, de deur zijner kamer op het onverwachtst geopend, en verscheidene bedienden, beladen met de kostelijkste spijzen en wijnen, traden binnen, vergezeld van eenen persoon, die als een officier gekleed was, en GUADAGNI bij den maaltijd gezelschap moest houden.

„Ha! ha!" (dacht GUADAGNI bij zich zelven en begon te meesmuilen) „nu wil de Hertog zich weder met mij verzoenen." — Bijna buiten zich zelven van blijdschap, wilde hij aanstonds op de kostelijke geregten aanvallen. Maar hoe groot was zijne verbazing en zijne ergernis, toen de vreemde gast hem daarvan terug hield, en hem zeide, dat de Vorst hem bevolen had, om hem van de spijzen te bedienen, doch dat GUADAGNI eerst eene aria moest zingen, en, dat hij zulks moest herhalen, telkens als hij weder andere spijs op zijn bord verlangde. — „Hoe" riep hij verstoord uit, „wie heeft het ooit gehoord, hoe zou ik nu kunnen zingen, daar ik sedert zes dagen niets dan water en brood genuttigd heb!" — „Dat is mijne schuld niet," antwoordde de officier, „ik ben juist geen vriend van de muzijk, doch ik moet het bevel des Hertogs nakomen. Gij moet derhalve kiezen of deelen: gij moet zingen en eten; of niet zingen en — niet eten." — „Dat u de drommel hale!" riep GUADAGNI uit, terwijl zijne hongerige maag en de geur der voor hem staande spijzen hem eindelijk deden besluiten, om, zoo als het spreekwoord zegt, bij een ongelukkig spel een opgeruimd gelaat te toonen. — Hij zong een paar coupletten, en at met gulzigheid; maar zoo dikwerf hij van een ander geregt of van eenen anderen wijn iets verlangde, werd hij weder geplaagd, om te zingen, hoe ongaarne hij zulks ook deed. Dan, toen bij het nageregt de officier eensklaps opstond, met de verzekering, dat hij, om eene dringende bezigheid te verrigten, zijnen gast verlaten moest, zeide GUADAGNI: „Blijft toch nog eenige oogenblikken, wij zullen eerst nog een glas champagnewijn, en dan wat koffij en likeur gebruiken." — „Het doet mij inderdaad zeer leed, dat ik de eer van uw gezelschap niet langer genieten kan," (antwoordde de officier op eenen barschen toon) „nu roept mijn ambt mij op de geregtsplaats; daar wachten mij vier misdadigers, die ik...." Verschrikt stond GUADAGNI van zijnen stoel op, en liet zijn glas uit de hand vallen, „Hoe wat?" Gij waart...."

„De Scherpregter, Mijnheer, om u te dienen. Voor den Hertog en zijns gelijken wildet gij niet zingen, maar voor den Scherpregter van Parma hebt gij uwe stem laten hooren. Zoo gaat het! Wie het goede niet wil, moet zich het kwade getroosten. Vaarwel!" en met deze woorden verliet hij hem ijlings.

Een oogenblik daarna ontving hij van den Hertog het bevel, om Parma voor altijd te verlaten.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof
Vrijdag, 2 Maart 1838.

Een twaalfde aandeel in de Plantaadje *DE EENDRAGT*, aan de rivier Cottica, aankomende ABRAHAM DANTFORT LEMMERS *f* 8,500.— JAN DE JAGER Ez. qq. JEAN JACQUES PONCELET EN ZOON, te Amsterdam.

Ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS.
Maandag, 5 Maart 1838.

48 koppen SLAVEN, aankomende Mevrouw de Wed. F. TAIJSPIL Jzn., te Amsterdam, en laatst gewerkt hebbende op Plantaadje *Klein Bellevue*, zijn familiesgewijze verkocht voor eene som van *f* 39417—50.

Ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.
Dingsdag, 6 Maart 1838.

1o.) De Plantaadje *OUD CLEVIA*, met deszelfs Fabrieken, enz., enz., aankomende den Boedel TH. KEEN. — *f* 7000. — J. LYON.

2o.) Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen alhier, aan Paramaribo, op de Steenbakkersgracht, La. E. No. 629, aankomende den WelEdelen Gestrengen Heer Mr. H. R. HAIJUNGA — *f* 8550. — H. KLINT qq. P. NEMELC.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 22sten Februarij ll., de Noord-Amerik. Brik Amason, Kapt. W. GROVER, lading: 247 vaten Malassie.

Den 28sten, de Noord Amerik. Brik Levant, Kapt. F. NICKERSON, lading: 232 vaten Malassie. Beide naar Boston.

Den 1sten dezer, het Schip de Jonge Arie. Kapt. L. HUS, lading: 334 vaten Suiker en 23 balen schoone Katoen.

Den 2den, het Schip Catharina Anna Helena, Kapt. F. H. ZEIJLSTRA, lading: 396 vaten Suiker, 47 balen schoone- en 2 balen vuile Katoen. Beide naar Amsterdam.

Den 5den, het Schip Agenoria, Kapt. W. VAN DER KOLFF, naar Middelburg en Rotterdam, lading: 262 vaten Suiker en 22 balen sch. Katoen.

Idem, het Schip Harmonie, Kapt. D. SPREEUW, naar Amsterdam, lading: 103 vaten- en 1981 balen heele Koffij, 10 vaten- en 295 balen gebroken dito, 140 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen, 11 balen Kakao, 8 vaatjes-, 13 kelders- en 12 kisten Arrarout.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het Nederlandsch Brischip Paramaribo, Kapt. J. C. Töpper. — Adres bij L. D. J. van Bommel. Sluit medio Maart.

Het Nederlandsch Schip Dina Maria, Kapt. A. Ahlers Jr. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het Nederlandsch Kofschip Catharina, Kapt. H. H. Bakker. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Barkschip Catharina, Kapt. K. M. Hillers. Adres bij Degenhard en Kramer.

Het Gezinkt Kofschip Amsterdam, Kapt. C. Abrahams Jr. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Catharina Jacoba, Kapt. K. B. de Weert. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit ultimo Maart.

NAAR ROTTERDAM:

Het nieuw gekoperd Schoener Brikschip Amphitrite, Kapt. A. G. Krull. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.